

forudsætter Vedtagelsen ogsaa af de andre. Udvalgets Flertal er nemlig gaaet ud fra, at det vilde være ønskeligt at sætte Præsternes Lønninger noget gunstigere for den store Flershed af geistlige Embedsmænd, end det er lykkedes den høitagtede Minister i Lovforslaget. Paa den anden Side har Udvalgets Flertal troet sig bundet ved den Hovedsum, som Ministeren i sit Lovforslag har bestemt til disse Lønninger; Udvalgets Flertal er ikke gaaet ud over den Hovedsum; ved en Sammentælling af Lønningerne efter Flertalsforslaget og ligeledes af Lovforslagets Lønninger — det Sidste er steet i Motiverne — vil det vise sig, at der er den allergiøieste Overensstemmelse i Hovedsummen. Flertallet foreslaar ikke, tør jeg sige, at anvende en eneste Skilling mere end Ministeren til Lønninger, men fordeler Beløbet paa end noget anden Maade, navnlig med det Formaal for Nie, at Midlerne skulle komme saa Mange til Gode som muligt. Efterat jeg har sagt dette, vil det maaske overraske mindre, at vi have foreslaaet Bispernes Lønninger nedfatte en lille Smule. Dette er slet væsentlig, fordi vi have fundet det nødvendigt at forhøje det Honorar, som Ministeren har foreslaaet for Provstierne. Men de af os foreslaaede Lønninger, hvorefter Sjællands Biskop skal lønnes med 10,000 Kroner, Biskopperne over Fyens og Aarhus Stifter med 9,000 Kroner og de øvrige med 8,000 Kroner, — hvortil jo kommer en Frihøil, hvad der dog maaske er af en noget mindre Betydning i de andre Stiftshovedstæder, men er en betydelig Fordel i Kjøbenhavn — ville Biskopperne være stillede gunstigere end Amtmænd og Stiftamtmand, og det maa efter vor Mening anses for anstændige Lønninger for disse Embeder. Hvad derimod Provstierne angaar, har Ministeren foreslaaet at lønne dem allesammen ligelig, nemlig med et aarligt Honorar af 500 Kr. Som i Betænkningen bemærket, er der imidlertid en meget stor Forskjel paa Provstiernes Størrelse. Der findes Provstier, som omfatte 21—23, ja jeg tror endog flere Pastorater, medens der er andre, der kun indbefatte 6—7. Jeg nævner Antallet af Pastorater, fordi kun dem har jeg kunnet optælle efter Statskalenderen; men som bekendt findes der i mange Pastorater 2, ja endog 3 Sogne, og i Sognene findes der ofte flere Skoler. Nu har jeg den Tro, at det ikke vil vare længe, inden Provstierne ville blive fritagne i det Mindste for en væsentlig Del af deres Tilsyn med Skolevæsenet; men selv da vil der være en stor Forskjel paa den Embedsgjerning, der paahviler Provstier med 6 Pastorater, og den, der paahviler Provstier med 22—23 Pastorater, at vi ikke tro, at det gaar an at give alle Provstier samme Løn. Følgen deraf vilde let blive, at man ikke fik Nogen til at overtage Provstieembedet i de store Provstier, eller at man maaske kun fik saadanne Provstieembeder besatte med Folk, der have Lyft til den

lidt høiere Embedsstilling uden at være skiftede dertil. Udvalgets Flertal foreslaar derfor, at der gives Ministeren et Spillerum mellem 400 og 800 Kr. 800 Kr. er maaske lidt nok i visse Provstier, medens 400 Kr. vistnok kan være fuldkommen tilstrækkeligt i andre. Ved den foreslaaede Ændring vil Udgiften til Provstiehonorerer blive ikke ubetydelig forøget, og denne Forøgelse vil omtrent svare til den Nedsættelse, som Udvalgets Flertal har foreslaaet i Biskoppernes Løn. — Vi komme dernæst til § 7, som angaar Præsternes Lønning. Af Lovudkastet vil man se, at det er Meningen at lønne 50 Præstekald af første Klasse hvert med 6000 Kr., 50 af anden Klasse med 5000 Kr., 100 af tredje Klasse med 4000 Kr., 400 af fjerde Klasse med 3000 Kr. og 301 af femte Klasse med 2000 Kr., hvorved altsaa kun en meget ringe Del af Præsterne vil kunne naae op til de bedre Lønninger, det vil sige i de tre første Klasser. Paa den anden Side har Ministeren forbedret dette Forhold dels ved at tilstaa et Tillæg af 200 Kr. for de Præsters Bedømmende, der have mere end en Kirke, hvilket antages at være Tilfældet med omtrent 600 Præster, fremdeles ved at give Alderstillaag, som dog skulle være bundne til Tjenestetiden i samme Kald, og endelig ved at forlange 100,000 Kr. til personlige Tillæg. Udvalget har, som det ses af Betænkningen, fuldstændig billiget Tillæget for to Kirker, da det maa erkjendes, at om end enkelte Præstekald med kun een Kirke kunne være fuldt saa besværlige som andre Præstekald med to Kirker, saa maa dog to Sogne gjøre en Del flere Reiser fornødne, ligesom de ogsaa gjerne have en større Udstrækning, end Tilfældet er med de Præstekald, hvor der kun er eet Sogn og een Kirke. Fremdeles billiger Udvalget, at der gives Alderstillaag; men Flertallet har dog ment, at disse kunde taale nogen Indskrænkning, og endelig, at de ikke absolut burde bindes til Tjenestetiden i samme Kald. Vi mene nemlig, at man derved let kunde bevæge Præster til at blive fiddende i Sogne, hvor de lige saa lidt selv vare tilfredse, som Sognet var tilfreds med dem, og at man derfor ikke skal sætte saa stor en Præmie for Bevarelsen af et saadant Forhold, men derimod heller give en vis begrændset Flytningsfrihed indenfor samme Gruppe af Kald. Derved vil jo en væsentlig Lønningsforbedring opnaas, samtidigt at der dog aabnes den Præst, der maatte føle sig misfornøiet i det Embede, han netop har, eller mærke, at Sognet ikke er fornøiet med ham, Udgang til at kunne flytte til et andet Kald, uden derved at tabe sin Udgift til Alderstillaag. Med Hensyn til de personlige Tillæg derimod har Udvalget været enig om det Ænstkelige i, at de bør udgaa, idet vi ikke kunne erkjende, at denne Lønningsmaade staar i god Samklang med de Lønningsregler, der gjælde for alle andre Embedsmænd. Skulde der indtræde særlige Tilfælde, hvor